

Een vleugje kaneel

*Een
vleugje
kaneel*

OLIVIA HILL

Een vleugje kaneel
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing
Auteur: Olivia Hill
Omslagontwerp: Jen Minkman & Romance Premades
Opmaak binnenwerk: Storm Designs
Tekstredactie: Britt Zwijnenberg & Jen Minkman

Eerste uitgave november 2022
NUR 343
ISBN 978-94-93265-36-3

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik moet nu echt gaan, mam.’ Aspen ontsnapte uit haar moeders omhelzing en zette een stapje terug, zodat ze niet weer gegrepen zou worden. ‘Mijn taxi wacht.’

‘Doe je wel voorzichtig? En heb je je wel warm genoeg aangekleed?’

Met een glimlach schudde ze haar hoofd. ‘Ik ben vijvendertig, geen vijf. Ik loop echt niet in zeven sloten tegelijk en koud heb ik het nog nooit gehad.’

Haar moeder keek haar bezorgd aan. ‘Als je me maar op de hoogte houdt. Ik verwacht een telefoontje zodra je aangekomen bent in Dawson City.’

‘Beloofd.’ Aspen opende de voordeur en pakte haar koffers. Ze moest maken dat ze het huis uit kwam, anders stond ze hier morgen nog. ‘Ik zal echt niet zomaar verdwijnen.’

‘Dat is je geraden.’ Haar moeder lachte verdrietig. Aspen wist echt wel dat ze haar verdriet deed door zo ver weg te gaan wonen, maar de baan die haar daar aangeboden was, was haar op het lijf geschreven.

‘Goedemiddag.’ Aspen opende de deur van de taxi en groette de chauffeur, die al veel te lang op haar stond te wachten. De jonge

man mompelde iets en leek zelf ook wat opstartproblemen te hebben, maar stapte toch uit om haar te helpen met haar koffers toen hij zijn mobieltje weg had gelegd.

‘Zo, ga je eindelijk het huis uit?’ Hij staaarde naar haar twee enorme koffers en vond zichzelf duidelijk grappig. Dat ze een paar maanden bij haar moeder gewoond had omdat haar relatie uit was gegaan en ze haar appartement daardoor opgegeven had, betekende niet dat ze het huis nooit uit geweest was.

‘Ja, ik ben eruit gezet,’ zei ze terug, knikkend naar haar moeder die niet ver achter haar in de deuropening stond. Niets kon haar goede humeur verpesten, ook deze snotaap niet. Het was al een wonder dat hij mocht autorijden, hij zag er geen minuut ouder uit dan zestien. ‘Die tijd komt voor jou ook nog wel.’

Door de bal die ze terugkaatste, gaf hij haar een verbeterd blik. ‘Waar gaat de reis heen?’

‘Het vliegveld.’ Aspen keek op haar horloge. Shit, ze was al aan de late kant. ‘Ik betaal je twintig dollar extra als je een beetje haast kan maken.’

Haar koffers vlogen de achterbak in en binnen enkele seconden zat de jongen alweer achter het stuur. Met geld wapperen deed altijd wonderen. Aspen stapte zelf ook in en rolde het raampje naar beneden, zodat ze nog even naar haar moeder kon zwaaien. ‘*Bye, mom! I love you!*’

‘*I love you more!*’ Haar moeder draafde naar buiten en bleef al zwaaiend op de stoeprand staan, terwijl de taxi bij haar vandaan reed.

Jakkes. Aspen slikte een brok weg en sloot het raam. Ze had een hekel aan afscheid nemen. Het leek haar allemaal goed af te gaan, tot ze daadwerkelijk vertrokken was.

‘Zin om te delen waar de reis heen gaat?’ De chauffeur keek haar aan via de achteruitkijkspiegel.

‘Niet echt.’ Ze deed enorm haar best haar tranen weg te slikken en had even een momentje nodig voor ze weer sociaal kon doen.

‘Business or pleasure?’

Ze zuchtte en nam een hap lucht. Hij gaf duidelijk niet op. ‘Ik heb een baan aangeboden gekregen in Canada.’

‘Oh, toe maar.’ Hij maakte een fluitend geluidje alsof haar baan een big deal was. ‘En wat voor geweldige banen hebben ze daar dan?’

‘Ik werk in het onderwijs.’

De jongen keek even over zijn schouder. ‘En daarvoor moet je helemaal naar Canada?’

‘Het is een school voor kinderen die wat extra aandacht nodig hebben.’

‘*Fair enough.*’ Het leek hem duidelijk niet veel te boeien. En dat was prima, want ze had helemaal geen behoefte aan zijn goedkeuring. ‘Zulke kinderen kunnen een juf als jij vast waarderen.’

Aspen fronste. ‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Nou...’ Zijn brede grijns verscheen in de spiegel toen hij zijn hoofd een stukje achteroverboog zodat hij haar via de reflectie aan kon kijken. ‘Ik weet zeker dat je enorme talenten hebt.’

Toen ze zijn blik zag zakken, stakte de adem in haar keel. Kleine viespeuk! Ze trok haar shirtje op, zodat haar volle borsten minder prominent in beeld waren. Enigszins geïrriteerd draaide ze zichzelf naar het raam en staarde ze naar de bekende straten van Los Angeles, waarin ze opgegroeid was. Ze hield van de stad, maar mede dankzij mensen zoals de idioot die haar naar het vliegveld bracht, was ze ook wel blij dat ze even kon ontsnappen aan de drukte. Ze wist niet veel over Dawson City, maar het had volgens Google nog geen tweeduizend inwoners. Dat waren er ongeveer net zoveel als dat er bij haar in de straat hadden gewoond.

‘Dus. Blijf je daar? Of kom je nog een keer terug?’

‘Wacht maar niet op me.’ Aspen trok nog eens aan haar shirtje en draaide zich nog verder bij de jongen vandaan, zodat ze niet meer in zijn spiegel zichtbaar was. Ze was wel klaar met dit gesprek.

‘Wie heeft er honger?’ Parker liep door de kantine en werd enthousiast toegejuicht door vijftien kinderen van variërende leeftijden. ‘Ja, dat dacht ik al!’ riep hij boven het gejoel uit. ‘Iedereen is dol op Parkers pancakes!’ Hij opende de deur naar de keuken en leunde over de bar. ‘Kom ze maar halen dan!’

Stoelen verschoven, dienbladen klepperden en schoenen piepten. Binnen een paar seconden stond er een rij voor zijn bar. ‘Een stapeltje Parker pancakes voor jou.’ Hij legde vier kleine pannenkoeken op een bord, schonk er maple syrup over en sprenkelde er een beetje kaneel bovenop. ‘Alstublieft, madam.’ Hij zette het bord op het dienblad van Sue, de jongste van het stel, en hielp toen het volgende kind.

Parker was dol op zijn werk. Hij hield van de school, de kinderen en het koken. Het schoonmaken was iets minder leuk, maar ach, het hoorde erbij. Alle kinderen op de Yukon-school voor speciaal onderwijs hadden recht op wat extra aandacht en lekkere pannenkoeken als ontbijt. Ze woonden alle vijftien op de school en zagen hun ouders zelden of in sommige gevallen zelfs nooit. Parker had het graag anders gezien, maar veel ouders trokken de

opvoeding simpelweg niet. Wat meestal hun eigen schuld was. De meeste kinderen hadden een goede reden om hier weggestopt te zitten. Lichamelijk waren ze allemaal prima in orde en geestelijk eigenlijk ook wel. Ze werden gewoon niet begrepen en dat uitte zich vaak in flinke gedragsproblemen. Parker kon echter prima overweg met de kinderen. Natuurlijk gebeurde er weleens wat, maar hij had in zijn kantine bijna nooit problemen.

‘Hoeveel honger heb jij vandaag, Greyson?’

Greyson was een lange knul, de oudste van het stel. Hij was veertien en Parker had zijn ogen nog nooit gezien, omdat ze altijd achter een gordijn van zwart haar waren verscholen. Hij haalde zijn schouders op. ‘Best wel wat.’

Parker glimlachte; hij was dol op Greyson. Het was misschien wel zijn favoriete kind, ondanks dat hij de grootste relschopper kon zijn. ‘Twee extra pancakes voor jou dan.’ Hij maakte een stapel en goot er extra syrup overheen. ‘Wil je er bacon bij?’

Greyson knikte en gaf hem zelfs een voorzichtige glimlach. Dat was alles wat Parker nodig had om zich goed te voelen over zijn werk. Als hij zelfs een puber die aan alles en iedereen een hekel had kon laten glimlachen, kon zijn dag niet meer stuk. ‘Hier, eet maar lekker op.’ Hij zette het bord op zijn dienblad en gaf hem een knipoog.

Toen alle kinderen hun monden vol hadden met pancakes, heerste er een heerlijke rust in de kantine. Het enige wat Parker nog kon horen, was een zacht gemompel en het gerinkel van borden en bestek. De dag in Dawson City was hier op school in ieder geval weer goed begonnen.

Een luide bel verbrak na een halfuur van rust en genot de stilte. Het was tijd voor de ochtendgymnastiek, die zijn collega Marlow elke morgen acht uur stipt organiseerde.

Stoelen verschoven, kinderen kwamen zijn kant weer op en de dienbladen werden keurig en met lege borden in de daarvoor bestemde karren gezet. ‘Bedankt voor het ontbijt.’ Sue, die er zo vro-

lijk uitzag met haar twee enorm scheef ingezette blonde staartjes, zwaaide nog even naar hem toen ze de kantine uitliep. Het arme ding was pas zes jaar oud, maar nu al zwaar beschadigd omdat haar bloedeigen opa zijn poten niet van haar af had kunnen houden. Parker had vaak moeite om niet te veel na te denken over de verhalen die de kinderen met zich meedroegen. Hij zou er kapot van gaan als hij alle emoties die daardoor vrijkwamen de vrije loop zou laten.

Toen alle kinderen vertrokken waren, kwam hij zijn keuken uit en duwde hij de karren met de vuile vaat de kantine door. Zo hier en daar plukte hij nog wat bestek en rommel van de tafels en de grond, maar over het algemeen had hij de kinderen goede manieren bijgebracht. In zijn kantine dan...

Het duurde nog geen tien minuten voor Greyson naar hem toe kwam lopen. Zijn schouders hingen, zijn blik was hoogstwaarschijnlijk naar de grond gericht en zijn handen waren tot vuisten gebald. 'Ik ben eruit gestuurd.'

Parker knikte. Het was niet de eerste en waarschijnlijk ook niet de laatste keer dat Greyson voor straf naar de kantine werd gestuurd om te helpen met schoonmaken. 'Er staat al een kar met afwas in de keuken, daar kan je mee beginnen.'

De jongen zuchtte en liep met slepende voeten naar de keuken. Parker wist wel beter dan hem te vragen naar de reden van zijn straf. Als Greyson het hem wilde vertellen, dan deed hij dat uit zichzelf. Het was op zijn zachtst gezegd kut dat de jongen nu al in de problemen was gekomen. Het had er zo veelbelovend uitgezien toen hij vanmorgen naar hem geglimlacht had.

Parker reed de laatste kar met afwas de keuken in en parkeerde hem naast degene waar Greyson al mee begonnen was.

'Leroy had het er zelf naar gemaakt.'

Parker zweeg even en hielp de jongen de afwas in de machine te zetten. 'Heb je hem weer geslagen?'

Het zwarte haar van de knul bewoog op en neer. 'Hij zei iets lelijks over mijn moeder.'

Ook dat was niet de eerste keer. Leroy wist precies hoe hij Greyson kwaad kon maken. Dat hij dat enkel deed omdat hij zichzelf zo ellendig voelde, begreep Greyson nog niet. Daar was hij nog te jong voor. 'Dat had hij niet mogen doen, maar als je meteen gaat knokken, heb je daar alleen jezelf mee.'

'Ik ben toch liever hier.' De jongen pakte een vuil bord en poetste het schoon voor hij het in het rek zette. 'Jij schreeuwt in elk geval niet tegen me.'

Nee, dat zou hij nooit doen. Natuurlijk moest hij weleens streng optreden, maar schreeuwen? Nee. Mensen moesten het wel heel bont maken om hem aan het schreeuwen te krijgen. Hij wist wel over wie Greyson het had. Mevrouw Wilson, die na vijftig jaar trouwe dienst een week geleden ineens dood was neergevallen en bij wie de kinderen zich normaal gesproken eerst hoorden te melden wanneer ze de klas uitgezet werden. Het was ineens gedaan met haar. Zomaar, boem, dood... Zij kon schreeuwen als een speenvarken. Parker miste het oude kreng niet. Ze had de school geregeerd met een instelling van vijftig jaar geleden en dat was niet meer de manier waarop ze nu met de kinderen omgingen. Zij was het type dat de liniaal nog uit de kast trok om de kinderen er eens flink mee op hun vingers te meppen.

Zonder haar kon de school eindelijk een frisse doorstart maken. Nu was het alleen te hopen dat het bestuur een goede vervanger voor haar gevonden had...

*W*oly shi...? Aspen rilde als een rietje toen ze de grote loods van het vliegveld uitstapte. Waarom had niemand haar verteld dat het hier zo koud was? Heel even dacht ze terug aan de woorden van haar moeder... Oké, misschien was het haar eigen domheid geweest. Iedereen wist dat het koud was in Canada, zij had het alleen niet zó koud verwacht. Ze sloeg haar jas stevig om zich heen en zocht naar de taxi-dienst. Het was verdorie pas november. In Los Angeles liep ze rond deze tijd nog in een korte broek rond.

Een beetje in paniek keek ze om zich heen. Waar waren de leuke gekleurde huisjes die ze op Google gezien had? Waar waren de straten zonder sneeuw en waar was de blauwe lucht? Hopelijk was ze niet te ver bij het dorpje vandaan geland, stel dat ze moest gaan lopen... Haar tanden klapperden en haar vingertoppen begonnen hun gevoel al te verliezen. Als ze niet snel een taxi vond, vroor ze dood en zou ze nooit zien hoe haar nieuwe thuis eruit zag.

‘Taxi!’ riep ze luider dan ze eigenlijk bedoeld had toen ze een oranje wagen haar kant op zag rijden. Ze stak haar arm uit en hield hem stil. ‘Bent u beschikbaar?’

Een vriendelijk ogende man met grijzend haar knikte. ‘Ik kom

net terug, dus moet nog even uitklokken, maar dan kan ik je wel meenemen. Waar wil je heen?’

‘Daw... Dawson City,’ haperde ze, terwijl ze in haar handen wreef.

De man lachte en stapte uit de taxi. ‘Stap maar alvast in, zo te zien ben je niet gewend aan de kou.’ Hij opende de deur voor haar en liet haar plaatsnemen op de achterbank. Hij sloot de deur achter haar en gooide haar koffers in de achterbak. Aspen genoot dankbaar van de warmte in de wagen en blies in haar handen in de hoop dat haar vingertoppen nog te redden waren.

‘Ik rijd even naar de centrale en dan breng ik je, oké?’

Aspen knikte. ‘Prima hoor, ik ben al lang blij dat het warm is hier.’

‘Heb je een lange reis achter de rug?’

‘Bijna twaalf uur.’ Ze haalde opgelucht adem toen haar vingertoppen begonnen te tintelen. Zo te merken had de warmte de bloedstroom alweer op gang gebracht.

‘De reis naar Dawson is maar een kwartiertje.’ Hij glimlachte naar haar in de achteruitkijkspiegel. Gelukkig was het een fijnere kerel dan het ventje dat haar in Los Angeles had opgepikt. Al was staren naar haar borsten nu ook onmogelijk. De dikke jas die ze speciaal voor dit avontuur gekocht had, verborg bijna haar hele lichaam, alleen haar hoofd en onderbenen staken eruit. ‘Gelukkig.’ Ze was het reizen ondertussen wel zat.

‘Ik ben zo terug.’ De man had de wagen een paar meter verderop geparkeerd en liep een betonnen gebouw in waar met grote letters “taxicentrale” op stond. Het stond letterlijk naast de loods waar ze zojuist uit was gekomen en toch had ze het zelf compleet over het hoofd gezien. Aspen gaf de sneeuw de schuld. Ze was het niet gewend om in een wereld te zijn waarin alles bedekt was met een dik pak wit poeder.

Nu ze warm in de taxi zat, kon ze het echter wel waarderen. Het was best mooi.

‘Zo, ben je er klaar voor?’ De man stapte weer in en reed achteruit bij het gebouw vandaan. ‘Waar in Dawson kan ik je afzetten?’

‘Ehm...’ Aspen keek op haar telefoon voor een adres. ‘De Yukon-school voor speciaal onderwijs.’

‘Oh, ben jij de nieuwe directeur?’

‘Ja, dat klopt.’ Hoe wist hij dat? Had hij soms een kind op die school zitten? Ze stak haar telefoon weer in haar zak. Zo te merken had hij geen straatnaam nodig.

De man lachte. Hij moest haar verbijsterde blik hebben opgemerkt. ‘Sorry, zulk nieuws gaat snel rond in Dawson. Het is maar een klein dorp, dus als er wat verandert, weet iedereen dat.’

‘Oh.’ Ze wist niet wat ze daarop moest zeggen. In LA kon ze doen en laten wat ze wilde, zonder dat het iemand iets interesseerde. Hier moest ze misschien drie keer nadenken voordat ze iets deed waar mensen over konden gaan roddelen.

‘We zijn allemaal blij dat Wilson tussen zes planken ligt.’ Hij lachte weer. ‘Dat mens was bijna net zo oud als het dorp zelf.’

Wilson... was dat niet de oude directeur? Aspen slikte. Was ze dood? Dat had niemand haar verteld. Al hadden ze haar over het algemeen niet veel medegedeeld. Haar sollicitatiegesprek had niet langer dan een vluggertje geduurd; maximaal drie minuten. Ze schudde het idee van een dode directeur van zich af en focuste zich weer op een vraag die eerder door haar hoofd was geschoten. ‘Heeft u een kind op de Yukon-school?’ Ze was nu toch wel heel nieuwsgierig. De man leek nogal veel te weten over wat er daar aan de gang was.

‘Een soort van, mijn neefje zit er. Hij is nogal... Ehm, hoe zal ik het zeggen. Hij heeft veel meegemaakt, zijn moeder is op een nogal nare manier overleden en dat heeft hem gebroken. Mijn vrouw en ik hebben het gezag over hem gekregen en hebben geprobeerd ons over hem te ontfermen, maar hij is zo beschadigd dat hij ons niet accepteert.’

‘Het spijt me om dat te horen. Ik hoop dat ik wat voor hem

kan betekenen.’ Aspen wist heel goed wat ze kon verwachten op de school, maar toch bleef het vreselijk om de verhalen van de kinderen te horen. Kinderen waren stom gezegd net als honden; ze werden niet agressief geboren, maar zo gemaakt door de mensen die voor hen hadden moeten zorgen en dat enorm hadden laten afweten.

‘Zijn naam is Greyson.’ De man zweeg even. ‘Mag ik je vragen extra goed op hem te passen?’

Aspen knikte. ‘Natuurlijk, dat zal ik doen.’

In de spiegel zag ze hoe de man zijn best deed zijn emoties de baas te blijven. Zijn ogen stonden waterig en een dikke frons ontsierde zijn toch al vermoeide gezicht. ‘We houden hoop dat we hem op een dag in onze armen mogen sluiten.’

‘Dat begrijp ik heel goed.’ Aspen had dan zelf wel geen kinderen, maar ze kon zich heel goed voorstellen hoe het moest zijn als een kind zich van je afwendde.

‘Dankjewel,’ zei de man. ‘Ik ben oprecht blij dat je de baan van Wilson overneemt. Begrijp me niet verkeerd, maar je voelt fijn aan. Er hangt een zachte energie om je heen. Dat hebben de kinderen nodig.’

Aspen voelde zich gevleid. Zoiets aardigs had ze nog nooit van een vreemde gehoord. ‘Ik ga enorm mijn best doen om een verschil te maken.’

‘Dan kan ik niet meer dan je heel veel geluk en sterkte wensen.’ Hij reed op een enorm oranje en geel geschilderd gebouw af. Het was best afzichtelijk, maar het viel in elk geval wel op.

Aspen staarde uit het raam. ‘Wat een gebouw, zeg.’ Ze drukte haar neus bijna tegen het raam. ‘Het heeft zelfs een torentje.’

De chauffeur lachte. ‘Hogwarts is er niets bij.’ Hij stapte uit en haalde haar koffers uit de achterbak. Aspen bleef nog heel even zitten. Ze wilde de warmte nog niet achter zich laten.

Toen de man haar koffers bij de voordeur had gezet, opende hij de autodeur voor haar en kwam de kou haar tegemoet. Ze had

geen andere keus dan uit te stappen. ‘Wauw.’ Ze gaapte het enorme gebouw aan. ‘Ik had wel wat foto’s gezien op Google, maar in het echt is het nog indrukwekkender.’

‘Als je dit mooi vindt, dan zal de rest van de stad je ook wel bevallen. Dawson City is een kleurrijk stadje. Zelfs in de winter waan je je in een zonnig dorp ergens in Italië of ergens anders waar het warm is.’

Nou, dat zou fijn zijn, want nu had ze het vooral koud; heel erg koud...

De man lachte toen hij haar bedenkelijke gezicht zag. ‘Het komt wel goed met jou, geef het een paar dagen en je voelt je hier helemaal thuis.’

‘Dat hoop ik.’ Ze keek even om zich heen. ‘Ik ga in elk geval enorm mijn best doen.’ De man had niet gelogen: er was in de hele straat geen saai huis te zien, alles had wel een kleurtje. De dikke laag sneeuw die alle daken en straten bedekte, maakte dat het geheel op een wonderlijke zuurstokwereld leek.

‘Zal ik je koffers naar binnen dragen?’

‘Oh, nee hoor. Dank u wel, dat lukt me wel. Hoeveel krijgt u van me?’ Ze stak haar hand al in haar jaszak om haar portemonnee te pakken.

‘Niets.’ De man legde zijn hand even op haar schouder. ‘Dit ritje was van het huis.’

Oh, dat was aardig, maar wel een beetje ongemakkelijk. Ze was het niet gewend dat mensen haar iets voor niets gaven. ‘Dank u wel.’

‘Mijn naam is Jack trouwens.’ Hij haalde zijn hand van haar schouder en stak hem haar toe.

Aspen pakte hem aan en kromp bijna ineen toen hij zijn hand strak om de hare klemde. ‘Aspen Moreno.’

‘Ik ben blij dat ik de eer al heb gehad je te ontmoeten. We zullen elkaar vast nog weleens tegen het lijf lopen. Mijn vrouw en ik hebben een restaurantje in de stad. *The Drunken Goat Taverna*. Kom

gerust eens langs voor een lekker avondmaal. Parker kan lekker koken, maar onze *Goldminer steak* is niet te overtreffen.’

Ineens spookten er een heleboel vragen door Aspens hoofd. Wie was Parker, wat was een Goldminer steak, waarom was de geit dronken gevoerd en wie had in hemelsnaam bedacht dat oranje en geel mooi zouden staan op dit schoolgebouw?

‘Ga maar snel naar binnen, je trilt als een rietje.’ Hij haalde haar uit haar gedachten en wees naar de voordeur. ‘Ik weet zeker dat ze je daarbinnen met open armen ontvangen.’

‘Jeetje, wat een puinhoop.’ Parker baande zich een weg door het volgestouwde appartement van mevrouw Wilson, *may her soul burn in hell*. Haar aanwezigheid mocht eindelijk uit de school gewist worden nu ze diep onder de grond lag en het was dus aan hem de taak deze zwijnenstal leeg te mesten. Hij had slechts een week de tijd en hij wist niet zeker of dat wel genoeg zou zijn.

‘Kan ik helpen?’ Greyson stond in de deuropening. Of hij de puinhoop kon zien van achter dat haar was de vraag, maar Parker wilde zijn aanbod zeker aannemen.

‘Als je daar zin in hebt, heel graag.’

Greyson knikte en stapte naar binnen. ‘Wat kan ik doen?’

‘Poeh...’ Parker zuchtte diep en staarde om zich heen. De puinhoop was oneindig. Overal lagen dozen, flessen, meubels, spullen en zoi... heel veel zoi. ‘Ik heb geen idee waar we moeten beginnen.’ Hoe kon het dat niemand in het gebouw wist dat Wilson een enorme *boarder* was geweest? Zo te zien bewaarde ze echt alles, van lege dozen tot gebruikte koffiefilters aan toe. Hij veegde zijn asblonde haren van zijn voorhoofd en hield zijn hand even in zijn haar, in de hoop dat het ideale plan naar binnen zou schieten. ‘Ik

denk dat we alles maar gewoon weg moeten gooien.’

Greyson knikte. ‘Wat smerig hier, zeg. Mijn kamer is een zooitje, maar dit overtreft alles.’ Hij schopte tegen een doos en trok zijn neus op. ‘Ik begrijp nu wel waarom mevrouw Wilson zo stonk.’

‘Ja, dit kan het inderdaad wel verklaren.’ Parker had altijd gedacht dat ze gewoon naar oud mens rook, maar haar appartement had die oude geur dertig keer erger, en het was echt goor.

‘Wanneer komt de nieuwe zuurpruim?’

Parker lachte kort en schudde zijn hoofd. ‘Ik mag toch hopen dat ze een leukere directeur hebben uitgezocht dan de vorige. Maar ze komt over een week, dus ik heb nog heel veel te doen.’

‘Ik help wel.’ Greyson stond nog altijd met zijn schouders gebogen en zijn handen in zijn zakken bij de deuropening. ‘Als dat mag.’

‘Ja, nee, natuurlijk mag dat. Ik ben heel blij dat je het aanbiedt. Laten we maar gewoon beginnen.’ Hij ontweek al het puin en liep naar de gang waar zijn schoonmaakkarretje stond. Vanmorgen dacht hij nog dat hij wel in een paar uur klaar zou zijn... Hij pakte een paar handschoenen uit zijn karretje en gooide ze naar de jongen die ze, ondanks zijn beperkte zicht, keurig opving en aantrok. Zelf trok hij ook een paar aan, ging naast Greyson staan en rechtte zijn rug. ‘Ben je er klaar voor?’

Greyson knikte, waardoor zijn lange haar heen en weer zwiepte. ‘Dat hoop ik.’

Parker lachte nerveus. Dat hoopte hij ook...

‘Ehm, hallo?’ Een zachte stem dwarrelde door de hal hun kant op. Parker en Greyson keken alle twee de kant op van het engelachtige geluid. Stemmen zo liefelijk als deze waren ze hier niet gewend.

‘Ik ben de nieuwe directeur en ik ben op zoek naar mijn appartement, zodat ik mijn koffers binnen kan zetten,’ ging de stem verder.

Parkers mond viel bijna open toen hij de vernieuwde versie van

mevrouw Wilson zag. Potverdorie, wat een vooruitgang. Een jonge, donkerharige vrouw in een dikke winterjas stapte op hen af. Ze zag er vermoeid uit, maar ondanks dat sprong de frisheid van haar af. Ze sleurde twee koffers achter zich aan en zette die neer toen ze vlak bij hen was. ‘Oh, wat ben ik blij dat ik er eindelijk ben,’ zuchtte ze. ‘Ik heb meer dan twaalf uur gereisd en snak naar een warme douche en een zacht bed.’

Greyson stak zijn arm uit richting het appartement waar ze zojuist in hadden willen duiken. ‘Hier is het.’

Parker schrok op uit zijn dagdroom en dook voor de deur van het appartement. Hij leunde nonchalant tegen de deurpost in een poging de boel te verbergen. ‘Ja, maar het is nog niet schoon.’ Hij fronste even. ‘Je zou toch pas volgende week komen?’

De vrouw schudde haar hoofd. ‘Nee hoor, ik heb de twaalfde in mijn e-mail staan. Ik moest met spoed komen.’ Ze friemelde wat in haar jaszak en stak een stuk papier zijn kant op.

Parker pakte het aan en las de e-mail. ‘Ja, dat staat er inderdaad.’ Hij beet even op zijn lip en gaf haar toen het papier terug. ‘Dat is alleen niet wat mij verteld is.’

Ze stopte het papier terug in haar zak en zuchtte vermoeid. ‘Kan ik er wel in? Ik maak zelf wel schoon, zo erg kan het toch niet zijn?’

‘Nou, eh...’ Parker trok zijn handschoenen uit en stak zijn hand naar haar uit. ‘Ik ben Parker, trouwens. De kok, de handyman én de conciërge.’

Ze keek hem even kort aan en pakte toen zijn hand vast. ‘Aspen Moreno.’ Haar aandacht ging direct naar de jongen naast hem. ‘En jij bent?’

‘Niemand, mompelde hij en hij liep bij hen vandaan.’ Parker twijfelde even of hij Greyson terug moest roepen, maar hij liet hem gaan. Hij wilde de nieuwe directeur niet direct aan het schrikken maken wanneer Greyson kwaad werd. ‘Hij is een beetje verlegen.’

‘Hm,’ humde ze. ‘Dat is prima. Ik leer hem later wel kennen.’

‘Zijn naam is Greyson, trouwens.’ Parker probeerde de ingang van de woning nog steeds te blokkeren met zijn lichaam. Hij liet zijn heup een beetje naar links hangen en leunde met zijn rechterarm tegen de plakkerige deurpost. Hij probeerde uit alle macht nonchalant doch professioneel te blijven, terwijl hij als deur functioneerde. Iets wat niet simpel was. Ze mocht de puinhoop echt niet zien. Hij wilde het risico niet lopen dat ze rechtsomkeert zou maken en weer zou vertrekken. ‘En wat je appartement betreft...?’

Ze stapte op hem af en ging zo dicht bij hem staan dat ze over zijn schouder naar binnen kon kijken. Parker kreeg het spontaan heet. De frisse geur van haar parfum verbloemde de oude-mensen-lucht van het appartement heel even. ‘Moet ik dáár slapen?’

Parker schudde zijn hoofd. ‘Nee, natuurlijk niet. Nog niet, in elk geval. Greyson en ik stonden net op het punt om het leeg te trekken en schoon te maken en dat gaan we nog steeds doen, maar we hebben een ietsepietsje meer tijd nodig.’ Hij grijnsde ongemakkelijk en hield zijn duim en wijsvinger een stukje van elkaar af om het beetje veel tijd aan te duiden. Hij schaamde zich enorm. Dat de school oud en bijna vergeten was door de wereld was een ding, maar deze zoi... Hij had er niet eens woorden voor.

Ze glimlachte terug, wat een heerlijke rilling over zijn rug liet schieten. Deze Aspen Moreno was de frisse wind waar iedereen op had gewacht. Jong, enthousiast en ook nog eens beeldschoon. Haar donkerbruine haren waren in een staart gebonden, maar een stel eigenwijze plukken was eruit los geraakt en omlijstte haar fijne gezicht, waarop vrolijke sproetjes te zien waren. Haar hazelnootkleurige ogen hadden een groene waas en de zon had haar huid veelvuldig gekust. Ze rook naar zomer en strand. Zij was alles wat de school nodig had, en nog veel meer. Parker kon nu enkel nog hopen dat het karakter van deze Latina net zo mooi was als haar voorkomen.

Aspen kreunde van ellende. Lekkere binnenkomer was dit. Ze was zo moe en wilde zo graag even liggen. ‘En nu?’ vroeg ze terwijl ze de man voor zich aankeek. Hij leek niet veel ouder dan dat ze zelf was. Zijn asblonde haar hing half over zijn voorhoofd en daaronder blonken twee helderblauwe ogen die haar een beetje ongemakkelijk aankeken. Ze kon zich wel voorstellen dat Greyson, waarover ze in de taxi al gehoord had, zich op zijn gemak leek te voelen bij Parker. Hij straalde rust en vriendelijkheid uit, ondanks dat hij nu een beetje nerveus leek te zijn. Kwam dat door haar of door de enorme puinhoop die hij zo aandoenlijk met zijn lange lijf probeerde te verbergen?

‘Ehm, nou... Je mag voorlopig wel bij mij douchen en slapen.’ Zijn bleke wangen kleurden een beetje rood boven het donkerblonde stoppelbaardje dat zijn kaken bedekte. ‘Meer slaapkamers hebben we niet vrij, helaas.’

‘Ziet jouw appartement er ook zo uit?’ Ze knikte naar de puinhoop achter hem. Een appartement met hem delen was volledig buiten haar comfortzone, maar die kamer achter hem was absoluut geen optie. Je kon er amper binnenkomen. ‘Anders ga ik wel naar een hotel, voorlopig.’

‘Nee, natuurlijk niet. Enne, het enige hotel dat we hebben, is in de winter gesloten.’ Hij grijnsde kort en trok de deur achter zich dicht, zodat ze niet meer naar binnen kon kijken. ‘Kom, dan laat ik het je zien.’ Hij staaarde even naar haar koffers. ‘Mag ik je koffers dragen?’

Ze grinnikte. ‘Er zitten wieltes onder, maar als je ze voor me wilt dragen of trekken, heel graag.’ De overgang van warm naar koud, en dat een paar keer sinds ze in Canada was aangekomen, had haar enorm moe gemaakt. Ze voelde nu pas hoe zwaar de lange reis haar gevallen was.

‘Natuurlijk, geen probleem.’ Hij pakte de koffers en trok ze met zich mee. ‘Volg mij maar, mijn appartement is niet ver bij het jouwe vandaan.’

Aspen kon het niet laten om even naar zijn achterste te staren terwijl hij al kletsend voor haar uit liep door de lange hal van het bizarre gebouw. De uitzichten in Canada waren niet mis.

Ondanks dat zij degene was die nu naar zijn billen keek, hoopte ze dat hij geen *creep* was. Het was behoorlijk raar om bij hem te moeten logeren; ze kende deze kerel pas een paar minuten. Ze hoopte er het beste van en beeldde zich in dat het gewoon een slaapzaal van een herberg was, want meer opties leek ze niet te hebben.

‘Het spijt me echt enorm van het appartement, we wisten niet dat de vorige directeur zo’n viespeuk was.’

‘Die vrouw werkte hier toch al eeuwen?’ Hoe konden ze dan niet weten dat ze in een zwijnenstal woonde?

‘Ja, dat klopt. Maar ze was nogal op zichzelf. En iedereen was een beetje bang voor haar, dus niemand ging voor de lol bij haar op de koffie, zeg maar.’

‘En ehm...’ Ze zweeg even, maar wilde wel graag een antwoord op een vraag die door haar hoofd had gespoekt op het moment dat de taxichauffeur had gezegd dat mevrouw Wilson tussen zes planken lag. ‘Klopt het dat ze is overleden?’

Parker opende de deur van zijn appartement en sleurde de koffers naar binnen. ‘Ja, dat klopt. Ze viel zomaar ineens om en toen was het over.’

‘Hè, getver.’ Dat was een beetje te veel informatie. Aspen had een sterke verbeelding en zag het oude mens voor haar geestesoog al in elkaar zakken.

‘Maak je niet druk, ze was al oud. Het was gewoon haar tijd.’ Hij leek er duidelijk niet mee te zitten en zette haar koffers neer in een ruime kamer. ‘Oh, en luister vooral niet naar de kinderen. Die denken dat ze vermoord is en hebben de grootste cowboyverhalen over de manier waarop het gebeurd is. Rattengif in haar thee en zo...’

‘Ik hoop dat mij dat bespaard blijft.’ Aspen keek rond in de woonkamer. Die was gedateerd, maar de witte muren en donkere houten vloeren zagen er smetteloos uit. Zo ook de lichte gordijnen en moderne meubels. Parker was duidelijk een man die goed voor zichzelf en zijn omgeving zorgde. Ze staaarde hem even aan. Zou hij soms gay zijn? Heteromannen leefden toch in “caves” waar piz-zadozen en bierblikjes bij het meubilair hoorden? Als dat zo was, was dat een verlies voor alle vrouwen in de wereld, maar het maakte hun logeerpartijtje wel minder ongemakkelijk.

‘Ik zou voor de zekerheid even aan je thee ruiken voordat je hem opdrinkt.’ Parker schoot in de lach. ‘Het blijft wel een school voor speciaal onderwijs, natuurlijk. Sommige kinderen zijn heel gevaarlijk.’

‘Kinderen zijn onschuldig. Misschien was jij het wel. Zo te merken mis je haar niet.’ Aspen lachte de spanning een beetje weg. Hopelijk was het oude mens niet in haar appartement overleden. De geur die eruit was gekomen, deed dat namelijk wel vermoeden. Het rook er zelfs zo sterk dat het leek alsof ze er nog steeds lag en niemand haar had kunnen bereiken omdat de deur amper open kon. ‘Weet je zeker dat het veilig is als ik hier op de bank crash?’

Hij fronste overdreven en streelde zijn kin met zijn wijsvinger.

‘Hmm... Van mij heb je niets te vrezen, maar van de bank durf ik niet te zeggen dat hij veilig is. Weet je wat? Ik geef je zolang mijn bed. Ik slaap wel op die levensgevaarlijke bank. Just to be sure.’ Hij keek even naar de bruine lederen bank die onder een groot raam opgesteld stond.

‘Oh, dat is heel lief aangeboden, maar dat hoeft echt niet, hoor.’ Ze wilde het bed wel, want slapen op een bank was niet echt een fijn vooruitzicht, maar ze wilde ook beleefd blijven en het minimaal een keer afslaan voor ze het aanbod aan zou nemen.

Parker haalde zijn schouders op. ‘Oké, prima. Dan zal ik een kussen en deken voor je pakken.’

Shit... Zo ver bracht beleefdheid haar dus.

‘Loop maar even mee, dan leid ik je rond.’ Hij gaf haar een vriendelijke glimlach en liep naar een deur links van hen. ‘Hier is de slaapkamer en hier...’ Hij opende een deur in de eveneens smetteloze slaapkamer die in dezelfde stijl ingericht was als de woonkamer, ‘...zit de badkamer. Je zult dus wel even door mijn slaapkamer moeten lopen om er te komen.’ Hij sloot de deur van de badkamer weer, pakte een dekbed en kussen uit de enige linnenkast die de kamer rijk was en toen verlieten ze hem weer. ‘De keuken is in de woonkamer naast de voordeur, zoals je kunt zien.’ Hij stak zijn arm uit naar een klein keukenblokje. ‘Ik kook elke avond in de kantine, dus deze gebruik ik alleen voor midnight-snacks en het maken van wat drankjes. Je bent welkom om aan te schuiven wanneer we allemaal gaan eten in de kantine. Iedereen die hier inwoont, doet dat. Ik kan best lekker koken, namelijk.’

‘Zoiets had ik al vernomen.’ Aspen lachte beleefd. ‘Bedankt, ik zal er zeker gebruik van maken.’ Ze moest wel, want elke avond uit eten gaan zat niet in haar budget. Ze had net genoeg geld gehad om naar Canada te verhuizen. Het had haar jaren gekost om haar studieschuld af te betalen en sparen was er daarna niet echt van gekomen. Hopelijk waren Parkers maaltijden beter dan de prut die ze vroeger zelf op school gekregen had.